

רע"פ 720/14 - מאיר פרדילין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 720/14

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

המבקש: מאיר פרדילין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 31.12.13 בעפ"א 23813-10-13 שניתן על ידי כבוד השופט י' לוי

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט י' לוי) ב-עפ"א 23813-10-13 מיום 31.12.2013, אשר דחה את ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטת נ' תבור), ב-ת"ח 67177745 מיום 9.10.2013.
2. המבקש קיבל דו"ח חניה בגין חניה עם אופנוע במקום בו הוצב תמרור האוסר חניית אופנועים על המדרכה. המבקש טען בבית המשפט לעניינים מקומיים כי המקום אינו מהווה מדרכה כמשמעותה בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). זאת, בגלל שלטענתו המקום בו חנה אינו מיועד להולכי רגל. בית המשפט דחה טענה זו, וציין כי בתמונה שהציג המבקש נראה בבירור כי מדובר במדרכה על פי משמעותה בחוק. בנוסף, ציין כי "אין לאפשר כיבוש שטחים מהמדרכה, כל אימת שאדם סבור שאין בכך הפרעה". לאחר מכן, גזר על המבקש לשלם את הקנס המקורי שקיבל - 250 ש"ח.
3. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור, בציינו כי סעיף 1 לתקנות התעבורה מגדיר מדרכה בתור "חלק מרוחבה של דרך שאינה כביש, המצוי בצד הכביש, ומיועד להולכי רגל בין אם נמצא במפלס אחד עם הכביש ובין אם לאו". עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי הצדדים אינם חלוקים בדבר העובדה כי

עמוד 1

המבקש החנה את האופנוע במקום שאינו חלק מרוחבה של דרך, שאינו כביש, אשר מצוי בצד הכביש. המחלוקת, על פי בית המשפט המחוזי, היא סביב השאלה אם המקום בו חנה "מיועד להולכי רגל". בית המשפט ציין כי במקום בו חנה המבקש, לא קיימים מאפיינים אשר יכולים להעמיד בספק כי מדובר במקום המיועד להולכי רגל כדוגמת מתקן לחניית אופניים או עצים. עם זאת, המקום בו החנה המבקש חף ממאפיינים אלו, ולפיכך דין הערעור להידחות. בשולי הדבר, הוסיף בית המשפט המחוזי כי "התרשמתי כי אכן [המבקש] האמין בתום לב כי הוא חונה כחוק, אך מובן שאין בכך כדי לשנות מהמסקנה".

4. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה חוזר המבקש על טענותיו כי לא חנה על מדרכה על פי הגדרתה בתקנות התעבורה.

דין והכרעה

5. אין בידי להיעתר למבוקש. ככלל, רשות ערעור תינתן כאשר ההליך מעורר סוגיה עקרונית או ציבורית חדשה, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או נוכח שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). בקשתו של המבקש נוגעת לעניינם הפרטני בלבד.

6. לבסוף, העונש שנגזר עליו - קנס בסך 250 ש"ח - אינו עומד באמות המידה לקבלת בקשה לרשות ערעור בגין חומרת העונש, ואינו מהווה בשום מובן סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). בנסיבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ד (29.1.2014).

ש ו פ ט